

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. J.**, zastoupen Auditorskou a daňovou kanceláří s.r.o., IČ: 649 39 090, se sídlem Praha 3, Husitská 344/63, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hl. m. Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Finanční úřad pro hl. m. Prahu je povinen rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 5. 9. 2012, jejímž předmětem je nárok na předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922 Kč na účet zástupce Auditorské a daňové kanceláře s.r.o., IČ: 649 39 090, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 20. 12. 2012 domáhal ochrany před nečinností správního orgánu a žádal, aby soud uložil žalovanému Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu povinnost, vydat rozhodnutí o žádosti ze dne 5. 9. 2012, jejímž předmětem byl nárok na předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně.

Žalobce uváděl, že Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu změnilo svým rozhodnutím č. j. 11025/12-1500-100146 ze dne 8. 8. 2012 doručeným zástupci žalobce dne 9. 8. 2012

rozhodnutí žalovaného č. j. 45972/12/003913104849 ze dne 21. 2. 2012 a částečně tak vyhovělo námitce žalobce a nařídilo žalovanému správci daně přiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný správce daně následně vydal rozhodnutí č. j. 285944/12/003913104849 ze dne 28. 8. 2012 a přiznal žalobci úrok ve výši 119.674 Kč.

Podle názoru žalobce mu byl tento úrok poskytnut opožděně, a proto dne 5. 9. 2012 požádal o přiznání nového úroku z neoprávněného jednání správce daně, protože v důsledku nezákonného rozhodnutí správce daně č. j. 45972/12/003913104849 ze dne 21. 2. 2012 nemohl disponovat svým úrokem z neoprávněného jednání správce daně ve výši 119.674 Kč za období od 15. 11. 2011 do 5. 9. 2012.

Žalovaný o žádosti žalobce nerozhodnul, a proto žalobce podal dne 4. 10. 2012 podnět k odstranění nečinnosti. Sdělením Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 16107/12-1500-100146 ze dne 1. 11. 2012 byl podnět žalobce k prošetření nečinnosti správce daně dle § 38 odst. 4 daňového řádu ze dne 4. 10. 2012, doplněný podáním ze dne 15. 10. 2012, odložen jako nedůvodný.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 4. 2. 2013 mj. uvedl, že Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu v rámci odvolacího řízení vedeného ve věci rozhodnutí o námitce změnilo rozhodnutím č. j. 11025/12-1500-100146 ze dne 8. 8. 2012 výrok napadeného rozhodnutí o námitce tak, že se námitce částečně vyhovuje a správce daně zjedná nápravu předepsáním úroku z neoprávněného jednání podle § 254 daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba, která je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Af 26/2012.

Žalovaný poukázal na ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu, podle něhož je daňový subjekt proti postupu správce daně podle odstavce 1 až 4 oprávněn uplatnit námitku podle § 159 daňového řádu, proti rozhodnutí o této námitce se lze odvolat. Zákon tedy neopravňuje správce daně k vydání rozhodnutí ve věci úroku z neoprávněného jednání, a pokud daňový subjekt nesouhlasí s výší předepsaného, popř. v případě vratitelnosti vráceného úroku, nebo s tím, že úrok nebyl buď předepsán vůbec, nebo pozdě, má právo podat námitku podle § 159 daňového řádu. Žalobce námitku nepodal, ale podal žádost o předepsání úroku z neoprávněného jednání za pozdní předepsání úroku z neoprávněného jednání, kterou správce daně dle jejího obsahu posoudil jako žádost o úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu. O takto posouzené žádosti správce daně rozhodnul. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Soud ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 23. 4. 2013, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že Finanční úřad pro Prahu 3 rozhodnutím o úroku z vratitelného přeplatku, č. j. 313641/12/003913104849, ze dne 11. 10. 2012 nepřiznal k žádosti žalobce ze dne 5. 9. 2012 úrok z částky 119.674 Kč za období od 15. 11. 2011 do 5. 9. 2012. Správce daně tento postup odůvodnil tím, že úrok z neoprávněného jednání správce daně je svou povahou sankce a nelze tedy postihovat jeho případné pozdní vrácení další sankcí.

Podle § 254 odst. 3 daňového řádu úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ans 5/2008–164 citované ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Rozšířený senát tedy uzavřel, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce se svou žádostí ze dne 5. 9. 2012 domáhal nároku na předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Správce daně posoudil žádost žalobce jako žádost o úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu a o takto posouzené žádosti rozhodnul. Správce daně tedy o žádosti žalobce ze dne 5. 9. 2012 nerozhodnul. V citovaném rozhodnutí o úroku z vratitelného přeplatku, č. j. 313641/12/003913104849, neuvedl, proč žádost žalobce dle jejího obsahu posoudil jako žádost o úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Takováto informace byla podána teprve ve vyjádření žalovaného.

Městský soud v Praze postupoval v souladu s § 81 odst. 2 soudního řádu správního, neboť seznal, že je návrh důvodný, a proto uložil správnímu orgánu povinnost vydat v inkriminované věci rozhodnutí tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č.

177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom jeden úkon podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. účast při jednání a 3.100 Kč a 1x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 11.922 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová